

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Curiae seu Parlamenti ea de re sententia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

fam mendaciorum suorum seriem retextuit, hæc præcipue falsus. Papam, Cardinales, & uniuersum Clerum Catholicum ab se iniustitia, rapina, & omni generis flagitiorum falso & malitiose accusatum. Falso & exolumenti spe à se confictum, Roma in Anglorum consultiari Seminario, quomodo regina è medio tollenda sit. Quum deinde, quamuis incerto auctore, accepisset, Excommunicationis sententiam contra Elisabetham à Pio V. latam, à Gregorio XIII. reuocatam esse, samam eam ab se in Angliam diuulgatam. Non sine perfidia Catholica quoque religionis studium à se simulatum, quum Protestantium factioni ex animo esset aduersus. Vidistine certius ullum unquam testimonium hæreticæ astutiæ ac perfidiæ, qua contra Catholicos quotidie vtuntur, multisque exitium crearet. Huius enim potissimum inducti persuasionibus Angli, omnes Catholicos falso machinationis alicuius contra reginam insimulatos perdere statuerunt. quin etiam Parlamenti lege capitalis in omnes etiam proxime cognatos, sententia lata est, qui vel minimum quid contra reginam tentassent: cuius vim Essexius Comes nullius quidem proditoris conuictus, sed quod inuira regina aliquid molitus esset accusatus, non ita pridem est expertus.

H. Quia vero Anglicani regni Senatus animadvertebat, hæc sanguinaria crudelitate multorum animos offendi, seque male passim tam apud externos quam indigenas audire: clementia quadam, licet ipsa morte acerbiori, erga Catholicos uti statuit. Quare ex omnibus carceribus captiuos non paucos in exilium mittere decreuerunt, rati hoc pacto fucatam suam clementiam diuulgari posse. Atqui vix horum quisquam erat qui non in patria pro Catholica fide mori, quam precariam vitam inter externos trahere maluerit. Tumenim ijs opuserat qui domi hæresi se quam fortissime opponerent, non vero ijs qui muliebriter foris in exilio calamitates suas deplorarent. Neque vero ideo angebantur quod patriæ & fortunarum iactura esset facienda, sed quod reliquos Catholicos mortis suæ exemplo ad constantiam animare non possent.

Hæc de re is qui Historiam à Sanderò ceptam persequitur est, & ipse ex eorum fuit numero, sic scribit: Quum dies à Magistratu esset illis deportandis designatus, danteur cuiuslibet carceris præfecto eorum

nomina qui in exilium erant destinati, & ut vinctis diem præscriptum deuocaret, mandatur, ut ita nature de rebus ad viam ac victum necessarijs sibi prouiderent; nam publicis sumptibus (quod à multis expectabatur) non nisi in nauis erant alendi: sed ipsi carceribus interea conclusi, nec ad ullius colloquium nisi custodibus presentibus admissi non multum adiuuenti ad iter ac futurum exilium obtinere potuerunt; ut vel hoc nomine istud exilium desolatis hominibus calamitosissimum videri debuerit. De voluntate tamen Regina certiores facti, quisque quod potuit fecit, ut, ad viaticum non nihil vestium aut numerum à suis procuraret.

Dies tandem venit, licet sapientia quo Consilio dilatus, & mutatus, ibantque ij quibus nos transportandi data sunt mandata, representes à variorum carcerum præfectis: eos qui designati erant ad exilium. Ducti sumus omnes ad nauem in Thamesi flumine prope inuam arcusitam; iamque conscendere iubemur, ubi ex nostris quidam, præsertim R. Pater Gaspar Haynodus omnium nomine palam conqueri cepit, nos sine causa sine crimine, ac sine iudicio planeque indemnatos non debere patriam pelli, ac prosteri nos ultra non iuros, nec patriam, ac populum Catholicum qui in ea est, nostro unquam consensu relictuos, sed ipsorum in conspectu ad testificationem communis fidei nostra & ipsorum, lubentissime morituros. Patriam nostram ac salutem istorum nobis vita nostra longe chariorem esse.

Sed cum hac ratione nihil proficeretur, literas saltem ac mandata Principis, quibus ad perpetuum exilium damnatur (inquit) ostendite. Sed concessum non est, ac sublatis velis cum multa multorum consulatione ac commiseratione in alium delati sumus. Post biduum vero, cum iam in oceanum multum processissemus, R. P. Gasparus & alij, iterum obnixè rogarunt regios ministros, ut vultum tandem sententiam ac literas exilij viderent ac legere liceret. Visti illi, mandatum exhibuerunt, in quo cum illud legissent, Hastales personam suis & aliorum confessionibus multarum in suam Maiestatem & Republicam seditionum ac machinationum reas inuentas, omnesque vel in iudicio de iisdem criminibus conuictas, vel propter similia in carcere detentas, licet mereantur extremum supplicium, tamen regiam clementiam mitius hæc vice agere volentem, extra patriam sine tantum deportandas, hoc præsentis scripto decernunt. Hæc, inquam, cum in hanc sententiam legissent, flebiliter clamarunt vna voce omnes, se falsissimis calumnijs ac grauissima iniuria affici, cum nec

ipsi, nec sociorum Catholicorum quisquam, ullum unquam rebellionis aut in Regiam aut patriam conspirationis crimen, vel leuissimo verbo confessi sunt; & ex ijs ipsis quos tum deportabant, unus falsissima accusatione, in iudicio publico fuisse absolutus. Proinde P. Gasparus in eam sententiam multa locutus, iterum atque iterum obsecrat ductores suos, ut ad causam dicendam in Angliam reducantur, ac publico iudicio sistantur; vel saltem ut ibi pro Christo potius & innocentia sua defensione iugulentur, quam ut hac luculenta infamia in aliena terra compareant. At responsum est, id in ipsorum potestate non esse, se mandatum regium implere debere. Processimus igitur, ut potuimus nos inuicem consolantes, ac gaudentes quod hanc contumeliam pro nomine Iesu, utrumque patienter tulimus, ac tandem Deo iuuante Boloniam appulimus, unde postquam ductoribus nostris valediximus, ad varias Gallie urbes, ut quisque habebat commoditatem profecti, demum omnes ferè Rhemos ad communem patrem Alanum perreximus.

In quemcumque autem locum, ad confratres aut superiores nostros venimus, eos de nobis valde anxios reperimus, audierant enim haeticorum aut maleuolorum falsis rumoribus, nos hoc exilium ob metum periculorum in Anglia vltro procurasse, stationem nostram reliquisse, aut etiam, quod gratius esset, aliquid haeticis in religione cessisse. Sed quum rem omnem ex nobis abunde intellexissent, multique nostrum se porro paratos esse dicerent, quando cumque superioribus placeret, sine omni periculorum exceptione redire, incredibiliter latati sunt in domino. Atque de istis non domi trucidatis, sed ita patria pulsus, in exemplum ac argumentum clementia Regia, aduersarij passim loquuntur libenter; & in eo persistunt atque instans tam impudenter, ut quo plures fuerint in exilium detrusi, eo magis elucere putent praclaram istam Regina clementiam. Nuper igitur eadem fraude & crudelitate qua superiores, in Galliam eiecerunt viginti duos ex Eboracensi & Hullensi carceribus, qui omnes sacerdotes sunt, vno excepto, qui tamen est Diaconus. Hi omnes maxima ex parte, non solum vinculis & carceribus, sed senio etiam sunt confecti. Nam alij sexaginta, alij septuaginta, alij plures annos habent, & inter eos unus est octogenarius. Multi horum licet sint valde senes, magnam tamen aetatis partem in vinculis peregerunt; ita ut reperiantur, inter illos qui viginti & sex annos, patientissime & constantissime tulerint omnia illa incommoda qua tot annorum, & talium haeticorum iniquitas incarceratis solet afferre. Haec quidem ille.

VI. Liber deinde in Anglia proCUS fuit, Iustitia Britannica nominatus, eoque insigni illi (seu uicitia in Catholicos exercita, color quæritus.) Nec mirum hoc in haeticis; qui etiam foedissimas suas actiones quocumque praetextu palliare norunt. Et libro alius deinde à Catholicis fuit oppositus, & quamplurima eius mendacia ostensa. Legens hunc quidam Reginae Consiliarius, ad amicum dixisse fertur; Miror cur Pontificij etiam prudentiores tam aperce, presse ac libere sua Maestatis ac magistratum actiones & edicta refutent atque infectentur. nam licet (aiebat) fortassis nos in religione & regimine erroris conuincant; illud tamen cogitare debent, nos huc usque progressos, saluo honore & securitate nostra non posse resilire; nec tantam reginam ob humilium istorum & pauperum hominum demonstrationes ac clamores posse aut uelle pedem referre. Sic ille. Ex quo haeticorum elucet pertinacia; quibus idem accidit quod ijs qui in uepreta incidunt; qui tanto magis manus & corpus vulnerant, quanto tenacius uepres & spinas apprehendunt. Et quoru quisque haeticorum, etiam erroris obiectus, errorem faceri uoluit; Succumbere malunt, praesertim qui iam existimationis aliquid collegerunt, quam cedere diabolo mundanae uanitati puluerem oculis ipsorum iniiciente, ut ex caecati in exitium praecipites labantur, & alios secum trahant.

MARTYRIA QVORVMDAM
& circa ea miracula. Cardinalis Castilioni
mors. Oratoris Gallici in Anglia
priuilegium.

GAPVT XV.

ARGVMENTVM.

- I. Miracula quorundam martyrum. De Fischero Rosensi Episcopo, & Thoma Moro.
- II. Alia quadam miracula.
- III. Iudices quidam Angli ob iniuste latam sententiam subitanea morte à Deo Catholicorum causam agente puniti.
- IV. Elisabetha cum exteris Principibus confederatio. Mors VValsingami, Catholicorum, dum uixit flagelli.

V La